Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Не спокушай — тари немає!..

перець

№ 14 (529). РІК ВИДАННЯ XXIV Ціна 10 коп. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1964

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

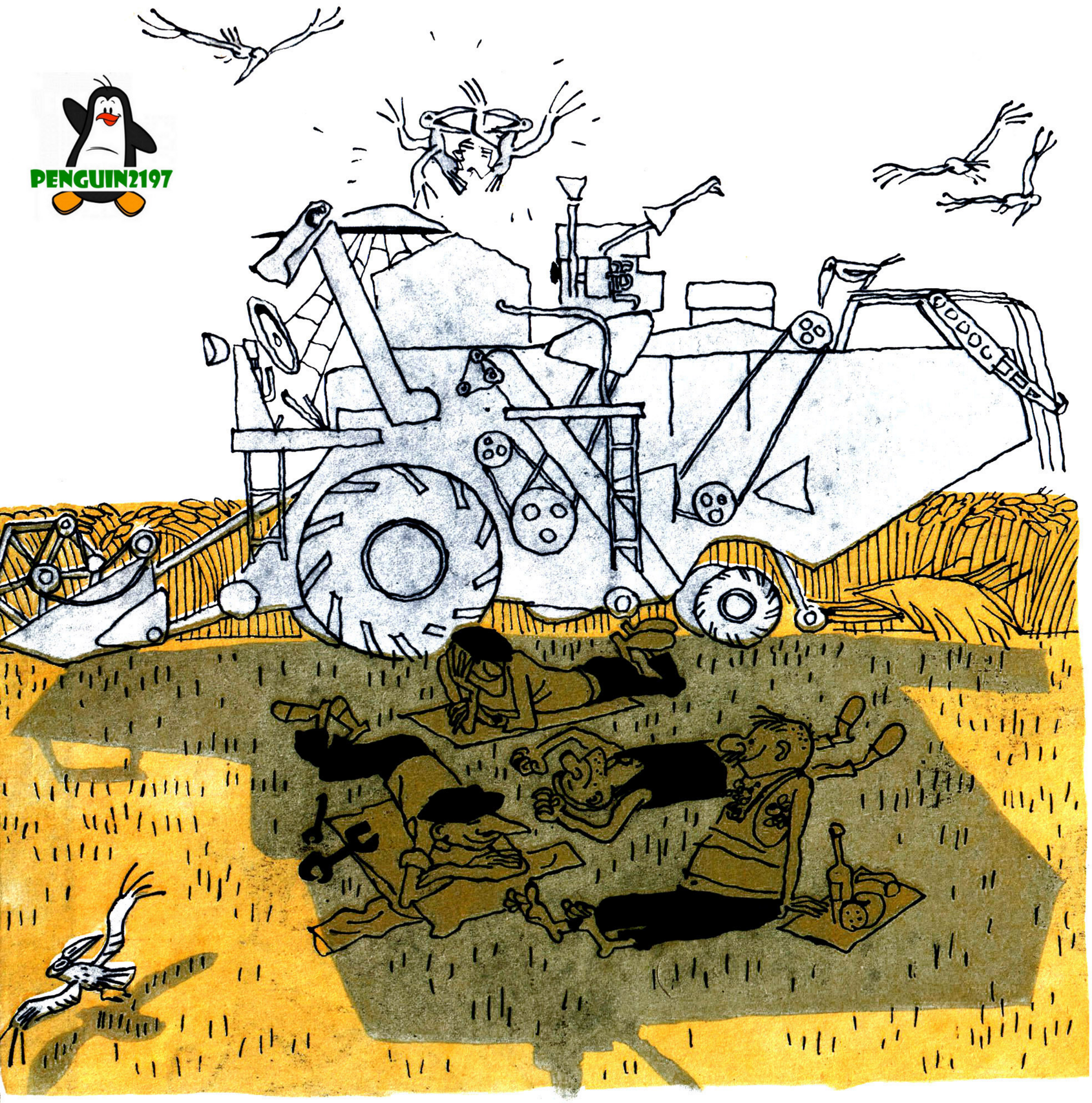

— Що не кажи, а комбайн — це таки машина — є де в холодку полежати...

«ПЕТУШОК ПРОПЕЛ ДАВНО...»

Був такий віршик у старих хрестоматіях:

«Дети, в школу собирайтесь,
Петушок пропел давно...»

Хороший віршик. Виховний. До порядку привчав. Мовляв, годі вам, дітки, спати, збирайтесь у школу, бо запізнитесь. А запізнюватись не гарно. За запізнення вас, дітки, можуть і без обіду залишити.

Діткам що? Дітки збираються. Зошити купують, підручники, в новенькі чорнильниці чорнило наливають, олівці підстругують і в пенали ховають. Тепер півник може співати, може не співати — його діло. Дітки не запізняться, дітки готові.

А от дяді деякі не готові. І дуже навіть не готові. І ніякий когут не може їх розбудити.

...Хороша середня школа в селищі Ситківцях, Немирівського району на Вінниччині. Але для такого великого селища, яке рік у рік росте і розбудовується, вже тіснувата. Почали ситківчани ще одне шкільне приміщення, розраховане на 11 класних кімнат, будувати. Без нового приміщення просто таки біда. Заняття доводиться в три зміни проводити.

До осені минулого року вивели перший поверх. І тут роботу змушені були загальмувати. Для продовження будівництва необхідно мати 70 штук залізобетонних панелей перекриття.

Здавалося б, за чим діло стало? Вінницький комбінат «Будіндустрія» під боком, матеріали є, гроші на будівництво державою відпущені. У жовтні 1963 року школа передала комбінатові 15 тонн цементу, 7 тонн арматурної сталі і переказала відповідну суму на виготовлення і доставку панелей.

— Порядок?
— Порядок!
— Коли будуть готові панелі?
— Десь так через місяць.
— Велике вам спасибі.
— Що ви, що ви, нема за що!

Що правда, то правда, таки нема за що. Жовтень, листопад, грудень минулого року. Січень, лютий, березень, квітень, травень, червень цього року. Десятки листів, телеграм, особистих візитів, сотні телефонних дзвінків. Панелі не готові...

Втрачені кращі місяці для будівництва, зірвані всі строки. А 1 вересня в новій школі мали сидіти більше трьохсот дітей. Тепер їм знову доведеться вчитися в три зміни, бо якісь дяді з Вінницького тресту «Будіндустрія» показали себе справжнісінькими базіками. Делікатнішого визначення їхній діяльності підібрати дуже важко.

Та ж таки Вінницька область. Але цього разу вже не Немирівський, а Жмеринський район. Містечко Шаргород. Нове приміщення середньої школи будується тут уже три роки. Так заповзято його будує Могилів-Подільське БМУ на чолі з тов. Ігліним. Власне, сказати, що ця школа будується три роки, теж буде не зовсім правильно. Вона в основному не три роки будується, а три роки не будується. У минулому році, наприклад, на будівельному майданчику ніхто палець об палець не вдарив. У цьому році для закінчення будівництва державою асигновано 31 тисячу карбованців. Можна було сподіватися, що 1 вересня 300 дітей сядуть за парти у новій школі. Але сподівання ці навряд чи виправдаються. Строки здачі школи відсуваються і відсуваються. Темпи відсування строків значно випередили темпи будівництва.

З усього видно, що строки ці відсунуться далеко за 1 вересня: у школі не наслано підлогу, приміщення ще не починали штукатурити, у класах навішано фанерні двері, які необхідно замінити.

А під боком, у селах Михайлівці та Івашківцях, Жмеринського району, методом народної будови споруджуються дві середні школи. Робота кипить. З певністю можна сказати, що і в Михайлівці, і в Івашківцях 1 вересня в нових школах пролунає перший дзвоник.

Зважте й на те, що школи ці будуються і закінчуються в строк без застосування будь-якої нової будівельної техніки. От де повчитися професійним будівельникам і професійним обіцяльникам.

...Літо закінчується. Діти готові. «Петушок пропел давно». А дяді будівельники?

Ой, дяді, дяді! Дивіться, бо набридне півникові співати. Візьме він і дзьобне по тім'ячку. Та так дзьобне, що аж іскри з очей посипляться. Півник звик до схід сонця вставати. Півник ледарів ненавидить. Може дзьобнути. Дуже просто.

Б. МИКОЛЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Горіли вогні. Грала музика. Рікою текло вино. У селі Бабине, Гощанського району на Ровенщині, справляли бенкет з нагоди закінчення ремонту цукрового заводу. Дуже пишний був бенкет. За рахунок заводської каси. Ми описали його у № 8 під назвою «Огні горять, музика грає...»

А потім була ревізія. Вона виявила ще й інші незаконні виплати. Після ревізії Львівський раднаргосп оголосив сувору догану директорові цукрокомбінату т. Лобачу й зробив на нього грошове нарахування в розмірі однієї третини його окладу.

Матеріали про незаконні виплати передано слідчим органам для притягнення винчих до відповідальності.

Так що ще й суд буде!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

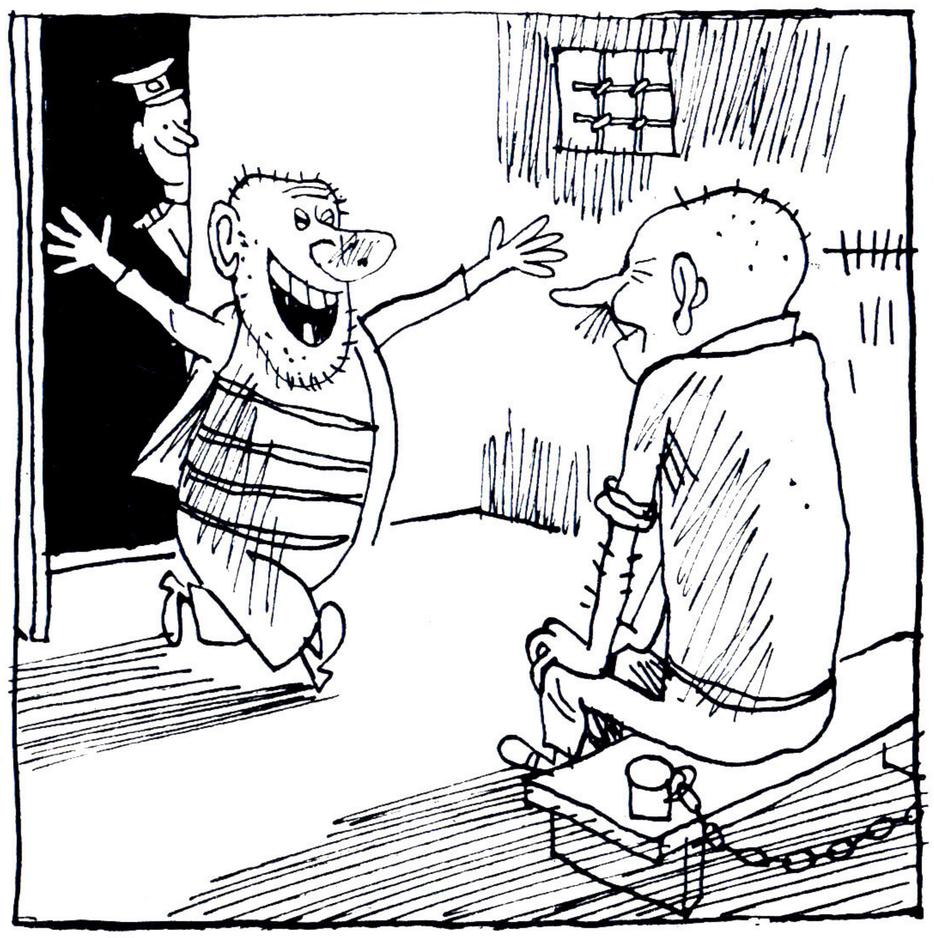

— Скільки літ, скільки зим?!.

ОПЕРАЦІЯ „ГЕНДЕЛЬ“

МИКОЛА Соломонович Шапіро, зважаючи на свою неповну освіту за три класи, ніколи сам не читав книжок про шукачів скарбів. Він тільки краєм вуха чув розповіді про карколомні пригоди деяких молодиків, котрі пускалися в далекі небезпечні мандри, щоб розбагатіти. Наслухавшись тих історій, Шапіро прийшов до висновку, що герої пригодницьких книжок набиті дурні. «Я, — сказав він собі, — зроблю не так».

І Шапіро не пустився в далекі мандри за довгим карбованцем. Він обрав для цього коротший шлях — від свого рідного Старокостянтинова до Немиринець. Тут він благополучно осів на посаді заступника голови ССТ по заготівлях і заготівника одночасно.

— Для процвітання торгівлі й заготівель, — сказав Шапіро, — потрібні ініціатива й гроші. Багато грошей!

Кажучи так, він несміливо розраховував на одноразову підзвітну суму тисяч на п'ять—десять. Але завжди розсудливий, з тверезою головою, Шапіро був ошелешений. Він мало не впав з несподіванки, одержавши під звіт без будь-яких розписок сто тисяч карбованців!

Кого б не спокусила така сила грошей? Нехай навіть у старому масштабі цін, але ж — сто тисяч! Звичайний хапуга що б зробив? Звичайний хапуга негайно втік би з такою сумою і тут же напився б в дим, а на другий день — слізно плакав би десь у міліції, каючись у гріхах.

Шапіро був не з таких. Він жив з перспективою. З одержаних грошей узяв собі лише частину, а решту пустив на гендель. Заготівник ходив з лозиною по базарах, виторговував у колгоспників худобу, бив по руках, а потім складав фіктивні документи про якість і вартість товару. Це приносило йому репутацію досвідченого заготівника і... нові гроші.

Але гроші, що лежать, то не гроші. І малописьменний Шапіро на ходу опановує премудрості політекономії. За короткий час він уже добре розбирається в різниці цін і величині процента. Спокусивши своєю «ерудицією» завідуючу промтоварною базою райспоживспілки Маслову-Гуляк, Шапіро паралельно з кооперативною тут же розгортає свою приватну торгівлю. Він бере на базі найходовіші товари, реалізує їх на селі, а Маслова-Гуляк списує їх на райунівермаг по міських цінах. Різницю вартості в 7% компаньйони ділять порівну між собою. (Щоб читач мав уяву про розмах тих операцій, скажемо, що лише в 1958—1960 рр. Шапіро взяв у Маслової-Гуляк товарів за готівку на 264.827 крб. 14 коп.).

Крім того, спритний Шапіро перепродував крадені товари з колишньої артілі інвалідів, які передавав йому якийсь Брик, торгував продуктами з підсобного господарства райспоживспілки, які постачав йому ділок Гольденберг, десятками тисяч привласнював гроші Немиринецького ССТ.

«Чисті» гроші, які не пускалися в обіг, Шапіро ховав, перетворював на цінності, розміщував по ощадних книжках. Лише закопаними у нього було знайдено 37.575 карбованців (в новому масштабі цін!).

Микола Соломонович Шапіро — це лише один з учасників шахрайської операції «гендель», проведеної протягом кількох останніх років в системі Старокостянтинівської райспоживспілки. Всього ж злодіїв було двадцять. Серед них виділялися шахраї-«аси». Це ті, котрі і на лаві підсудних сидять з «гідністю» у першому ряді.

До таких «асів» ми відносимо колишнього голову Немиринецького ССТ В. А. Попсуя. У нього було таке правило: чим більше крадеш і чим менше ховаєшся, тим менша на тебе підозра падає. І Попсуй ні від кого не крився. Разом із своїм вірним помічником бухгалтером і другом Кравчуком Попсуй виписував чеки, одержував по них гроші з банку, частину заприбутковував, а решту перекладав у власну кишеню. Просто і мило! Одного разу вони одержали 35 тисяч крб. (у старих грошах). Заприбуткували 25 тисяч, а 10 взяли собі. І нічого! Потім одержали ще 15 тисяч крб. і для «експерименту» не заприбуткували ні копійки. Теж пронесло. Значить, можна безборонно збільшувати «удої» з кооперативної каси!..

Пожив отак Попсуй привільно та розкішно, але все чогось не вистачало йому. Мізкував він, мізкував, та й докумекав, що бракує йому слави і почестей. Пішов голова до старшого бухгалтера заготконтори райспоживспілки Фрідман-Зеленої. Про що там у них мова була, у документах не сказано. А ось документи-фікції про те, ніби Немиринецьке ССТ перевиконало план заготівель картоплі та овочів, для історії залишились.

Скоро по тому Попсуй і грошову премію одержав. Його прізвище негайно підхопили в облспоживспілці і, як кажуть, пішла луна гаєм. Ім'я «передовика» посіло чільне місце в усіх торговельних інстанціях, аж до Укоопспілки включно.

Доки роззяви милувались портретами «ентузіаста» торгівлі, нагороджували його грішми та оплесками, Попсуй успішно завершував операцію «гендель», яка дала йому (вкрадених!) 36.669 крб. (у новому масштабі) кооперативних грошей.

Отак і гендлювали хапуги у Старокостянтинівському районі. Колишньому прокурору району Лавренюку ніколи було боротися з хапугами, бо він саме спішно зводив міцні стіни власного, не по зарплаті розкішного будинку, а бухгалтер-ревізор райспоживспілки Нагребельний Р. Я. одверто потурав злодіям. І брав за це недорого. Тут він зарекомендував себе невибагливим, безпринципним злодієм, який готовий приховати розтрату і за чарку горілки, і за коробочку вакси, і за звичайнісіньке шило. У Немиринецькому, Ілляшівському та Сковородківському ССТ він приховав крадіжки на загальну суму 30.918 карбованців.

Іноді Нагребельний виявляв «твердість» і за липовий акт ревізії стягнув раз з голови Ілляшівського ССТ Костюка 1000 крб. грішми, пару ялових чобіт, 2 мішки пшеничного борошна і 200 кг. помідорів. А був випадок, коли ревізор обмежився лише кількома флаконами духів «Красная Москва». Знай, коли і що на нього найде!

Можна було б детально розповісти й про інших учасників операції «гендель». І про бухгалтера Немиринецького ССТ Кравчука, і про голову Ілляшівського ССТ Костюка, і про завскладом перевалки райзаготконтори Василенка, і про заступника головбуха райспоживспілки Рудмана. Та обминемо деталі. Скажемо лише, що в результаті операції «гендель» шахраї потягли з кооперативної каси понад півмільйона карбованців.

Як бачимо, привільно жилося хапугам в системі Старокостянтинівської райспоживспілки. І жили вони — не тужили. Крали, хто що міг, поодинці, а де було одному не під силу, — гуртом цупили та ділили.

Букет злодіяк розростався, і довго над ним не проносилась гроза, а коли й збиралися хмарини, то з них щедро падали перехідні вимпели, почесні грамоти і грошові премії.

Скажемо, що облспоживспілка неабияк навчилася розсипати щедроти, похвалами наділяти. Тільки більш ніж дивно, як це вона досі не навчилася по-справжньому контроль здійснювати, ревізувати так, щоб від подібних до Шапіро та Попсуя і коріння, і насіння не лишилося в торгівлі.

Може, хоч тепер роззявам урок буде?

І. СОЧИВЕЦЬ.

Хмельницька область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ізолюйте хворого од нас, а то будемо скаржитись!!!

„Від зайчика"

Читачів, котрі вже в літах, запрошуємо реставрувати в своїй пам'яті одну дитячу радість. Пам'ятаєте, як мати приїздила з ярмарку і привозила гостинця «від зайчика»?

Зайчик дарував кожного разу одні й ті ж гостинці, але радість від того не ставала меншою.

Пам'ятаєте солодкі патики, обгорнуті паперовими биндочками, котрі називалися цукерками?

Які вони були на смак? Просто солодкі. І технологія їх виготовлення теж була проста і примітивна: на жменю крохмалю — пучка цукру.

З тих пір чимало води збігло. Трактор витіснив вола, електрична лампочка — каганець, і зайчик, милий, казковий зайчик теж пристосувався до вимог сучасності і перекочував із казки в кондитерський відділ гастроному.

Зайчик з роками зрозумів, що, крім валу, ще існує асортимент, і буквально таки засипав прилавки магазинів різними кондитерськими спокусами.

Але численні спостереження показали, що зайчик перекувався не скрізь. Часом зайчик ставить до своєї продукції єдину вимогу: аби вона була солодка. Що ж до технології, то...

Проте не будемо забігати наперед.

Зайдемо в перший-ліпший вінницький гастроном (та й не тільки у вінницький) і послухаємо діалог, який часто відбувається у кондитерському відділі.

— «Білочка» у вас є?

— Будь ласка. Є і «Білочка», і «Балтика», і «Лісова пісня», і «Радій». Скільки вам?

— А якої фабрики?

— Вінницької кондитерської фабрики.

— Е, ні, спасибі вам. Вінницької я і задурно не хочу.

— То беріть «Золотий ключик».

— Теж вінницької?

— Вінницької...

— Який же то «Золотий ключик»? Назвали б уже його краще «Золотим замочком». Він так заліпить рота, що потім щелепи ніяким ключиком не розімкнеш.

Вирішили ми проробити цей експеримент і тут-таки переконалися, що дійсно «Золотий ключик» виробництва Вінницької кондитерської фабрики нічого спільного із «Золотим ключиком» не має. Йому справді більше б личила назва «Золотий замочок». Вкинули в рот по цукерці, а потім півгодини жестикулювали пальцями, як глухонімі, щелепи розімкнути не могли.

Але сумний епізод з «ключиком» не зупинив нас на півдорозі. Ми вирішили експериментувати далі. Для експерименту взяли різних шоколадних цукерок виробництва тієї ж таки Вінницької кондитерської фабрики. Був тут і знаменитий «Радій», і «Весна», і «Пілот», і «Щасливе дитинство», і «Балтика», і ще багато-багато інших. Взяли, познімали кольорові обгортки, перемішали, і трапилось чудо! Перед нами були цукерки одного сорту. Можна було розпочинати веселу гру «Відгадай».

Відгадай, де «Радій», а де «Лісова пісня», де «Пілот», а де «Весна». А от і не відгадаєш! Ага!

Отак познайомившись з продукцією Вінницької кондитерської фабрики, нам дуже закортіло познайомитись з тими, під чиїм керівництвом вона на світ з'являється.

І тут виявилось, що директор фабрики Михайло Олександрович Бастрикін та його заступник Федір Хомич Дубовий — свої люди на сторінках обласної газети «Вінницька правда». Не минає також у Вінниці жодної наради, на якій з високих трибун не згадувалися б їхні імена.

Це, звичайно, не значить, що портрети Михайла Олександровича і Федора Хомича прикрашають собою перші сторінки газети. Не значить це також, що Михайла Олександровича і Федора Хомича садовлять у президію на почесні місця. Зате критики, як друкованої, так і усної, відсипано їм щедрою рукою.

Але Михайло Олександрович і Федір Хомич належать до тієї щасливої породи людей, які не перехрестяться навіть після грому. Критичний град відскакує від їхнього олімпійського спокою, як горох од стіни.

Само собою зрозуміло, що критикують їх за погану якість продукції. Яка та продукція, ми на власному досвіді переконалися. Тепер залишалося вивчити, чому ця продукція робиться так, а не інакше. Чому вона не робиться так, як на Чернівецькій фабриці, того ж таки Подільського раднаргоспу.

Трохи збочимо від нашої розповіді і скажемо кілька хороших слів про чернівецьких кондитерів. От і фабрика в Чернівцях менша, і обладнана застарілим устаткуванням, а примудряються чернівчани випускати прекрасну продукцію. Ще й на те зважте, що вінницька фабрика випускає лише близько ста найменувань кондитерських виробів, а чернівецька аж 153 найменування і 28 з них новеньких, освоєних тільки в цьому році. А яка добра слава йде про чернівецьку продукцію по всій країні! У Подільському раднаргоспі та й на самій фабриці ми бачили сотні замовлень з усіх республік. У Цілинному краї, на новобудовах Сибіру, в Середній Азії полюбились чернівецькі цукерки.

Тут уже справді виходить навпаки. Кажуть, що хороша слава лежить, а погана біжить. З продукцією трохи не так. Вінницька продукція лежить, а чернівецька біжить.

...Треба ж таки примудритися, витративши сотні тисяч карбованців (у новому масштабі цін) на нове устаткування і на переобладнання фабрики, випускати замість смачних цукерок якусь солодку макуху. Мало того, що колосальні витрати на переобладнання фабрики практично не дали ніякого економічного ефекту, нова техніка тут не дуже приживається. Ще в четвертому кварталі минулого року повинна була давати продукцію нова універсальна потокова лінія по виготовленню карамелі широкого асортименту (ШКЛ-3), виготовлена на Барському (Подільського ж таки раднаргоспу) машинобудівному заводі.

Це новинка. Потокова лінія даватиме за зміну на три тонни карамелі більше, ніж вироблялося раніше. І робітників для виготовлення карамелі треба втричі менше проти попереднього. Але лінію цю й досі не пущено. «Гусячі лапки», «Ракові шийки», як вареники, ліпляться вручну.

І все-таки собака заритий не тут.

Де ж їй, тій якості, взятися, коли з фабрики на всі боки пливуть, розтікаються напівфабрикати: десятки кілограмів шоколаду, сотні кілограмів цукру, десятки декалітрів спирту, коньяку, виноградних вин.

Якось навесні впіймався на гарячому майстер Сапсай. Він поцупив не мало не багато аж 17 кілограмів шоколаду. Взяв собі гостинця «від зайчика». Випадок з Сапсаєм показав всім злодіям, якою суворою і непримиренною може бути адміністрація.

Довго, дуже довго радилися керівники фабрики, як же ж його бути з Сапсаєм, і нарешті прийняли рішення розійтися із злодієм «по-хорошому».

Після такого вироку кров заледеніла в жилах у всіх злодіїв, і працівниця складу готової продукції Алевтина Пилипівна Жидовоз з великого переляку видала десять ящиків цукерок «Горіх в шоколаді» в кондитерський відділ магазину «Супутник», забувши відмітити їх у накладній. Згодом звичайна забудькуватість переросла в загрозливий склероз, і Алевтина Пилипівна ще кілька разів «забувала» по кілька ящиків і ще кілька разів ловилася. До цього залишається тільки додати, що Жидовоз кілька разів каялася, і їй кілька разів вірили на «чесне» слово. Кінець кінцем і з нею розійшлися «по-хорошому».

Не можна сказати, щоб Вінницька кондитерська фабрика залишилася поза увагою керівників Подільського раднаргоспу. За що тільки Бастрикін і Дубовий не одержували «гостинців» від «зайчика». І за погану якість продукції, і за невиконання плану, і за перевитрату фонду зарплати, і за перевитрату цінної сировини, і за безгосподарність, і за відсутність контролю, і за антимеханізацію, і за високу собівартість, і за погану організацію техніки безпеки і за... Та за все!

І що? Самі бачите, що. Ціле нічого. Народна мудрість каже: «Що вб'єш, то й в'їдеш». Але тут не той варіант. Тут скільки не бий, далеко не в'їдеш.

Бастрикін за освітою — механік цукрової промисловості, а Дубовий — будівельник. Словом, вони такі кондитери, як шоколадна цукерка без шоколаду.

А зайва догана ще ніколи нікому не підвищила кваліфікації.

М. БІЛКУН.
Я. РЕКРУТ.

Народні усмішки

ВИНАХІДЛИВИЙ ПІП

Один піп дуже любив грати в карти. Якось в суботу як засів з компаньйонами, то аж в неділю церковний дзвін нагадав йому про те, що треба іти службу відправляти. Заховав він колоду карт у рукав, зав'язав його стрічкою і підтюпцем побіг до церкви. Під час проповіді став руками розмахувати, стрічка розв'язалася, і карти розсипалися поміж людей. Піп спочатку перелякався, але швидко отямився та й каже:

— Хай кожен підніме карту, яка впала біля нього.

Люди позбирали карти, і дехто почав подавати їх попові.

— Ні, ні, не давайте. Придивіться добре, що є в кого в руках, і тримайте. Ну, як, придивилися, що в кого є?

— Придивилися, — відповіли люди.
— Тепер по черзі давайте мені, — сказав піп.
— Що у вас тітко?
— Червовий король і така ж десятка.
— У тебе, синку?
— У мене, отче, пікова дама та бубновий валет.
— У вас, діду?
— А мені червовий туз попав.
— У вас? У вас?..

Всіх перепитав піп. Зібрав карти, сховав у кишеню і голосно сказав:

— Так то так, мої парафіяни. На картах ви всі розумієтесь добре, і старі і малі, а от «Вірую» і досі не знаєте...

Повідомив І. В. БІЛОУС
з с. Вербів, Бережанського району,
Тернопільської обл.

ХАЙ НЕ ЗНАЮТЬ ЛЮДИ

Один чоловік дуже любив виступати з трибуни. От одного разу, коли він збирався йти на збори, до нього звернувся його старенький батько:

— Не лізь ти, сину, на ті трибуни, хай хоч люди не знають, який ти дурний.

Повідомив В. Ф. МОГИЛЕЦЬКИЙ
з м. Вижниці, Чернівецької обл.

НЕ РОЗУМІЄ

Зустрілись два приятелі. Розговорились.

— Я чув, що ти кидаєш свою другу дружину.

— Та кидаю.

— А вона ж що?

— Та ненормальна якась — плаче. Коли я кидав свою першу дружину, так та зовсім не плакала, хоч я їй нічого не залишив. А цій залишаю сина, а вона реве.

Повідомив В. БЕСАРАБ
з с. Біла Криниця,
Ровенської області.

СИРОТА

— Кажуть, що розум дає мати, а не інститут, — каже один.

— Вірно, я вже давно думаю, що ти виріс сиротою, — відповів другий.

Повідомив М. О. ПІЛЕЦЬКИЙ
з м. Могилів-Подільського,
Вінницької області.

ДАВНІ ЗНАЙОМІ

Один чоловік якось запитав свого знайомого:

— Давно ви знайомі зі своєю новою дружиною?

— З дитинства, — відповів той. — Пам'ятаю, коли я гойдав її на руках, вона любила ляпати своїми рученятами по моїй лисині.

Повідомив В. П. ТИЩЕНКО
з м. Севастополя,
Кримської обл.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Дайте книгу скарг: продавець ні за що, ні про що свинею мене обізвав.

— А ви не ображайтеся — він же за фахом ветлікар.

ЧОГО ШКОДУВАТИ!..

(ЗА НАРОДНИМИ МОТИВАМИ)

Ходить жінка з чоловіком,
Топчуться по ринку,
Та й шукають, де б купити
Якусь дешевинку.
Всюди ходять, приміряють,
Радяться, торгують,
Купувати ж не купують,
Бо грошей шкодують.
Далі жінка примітила
Бублики рум'яні.
— Давай, — каже, — своїм дітям
Купимо, Іване.
— Воно то так, — Іван каже, —
Бублики хороші,
Але шкода на бублики
Витрачати гроші...
Ідуть дальше по базару,
Всюди заглядають,
Аж дивляться «Закусочна»,
Й туди повертають.
А там, звісно, біля столів
Люди їли-пили...
— А що, старий, може б і ми
Горілки купили?
— Як купити, то й купити,
Нічого й казати,
Чого ж,— каже,— будем, жінко,
Грошей шкодувати...

А. МАЙДАНЮК.
с. Яблунів,
Івано-Франківської обл.

Мал. Л. БОЙКА

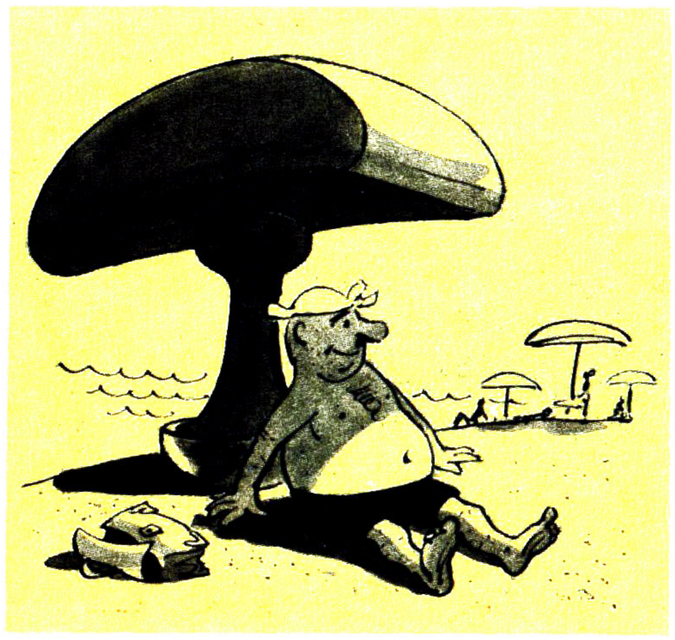

Бюрократ на пляжі.

Мал. Л. КАПЛАНА

— А з пір'ям у вас немає?..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Голова правління артілі ім. Леніна (с. Степанки, Гайсинського району) т. Максимчук, як написали нам, прославився і як поганий господар, і як грубіян. Крім того, він зловживав ще й своїм службовим становищем.

Нарешті діяльність Максимчука оцінили по заслугах. Партком Гайсинського виробничого управління, після перевірки листа, оголосив Максимчуку сувору догану. А загальні збори колгоспників зняли його з посади голови правління. Про це повідомив нам секретар Вінницького сільського обкому КП України т. Бугаєнко.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Частий гість сільських клубів.

ЧАС ІЗ ШКОЛИ, ЧАС!..

Урок. Вчителька виводить на дошці літеру «Б».

— Петрику, встань. Яка це літера?

— А-а-а!..

— Я ж пояснювала, Петрику, це — літера «бе».

— То не я кажу «а», то там каже «а», — відповідає Петрик і киває за стіну. З-за стіни і справді чути: «А-а-а!.. Ширше! Ширше розкрийте рота! Тепер знову кажіть: А-а-а...»

Виявляється, там, за стіною, лікар приймає хворих. Не хворих учнів, а взагалі хворих.

Це за однією стіною. А за другою чути вже, як кажуть, з іншої опери: «Ой, не пив, не пив, їй-богу, випив чарочку — не більш!..»

Ні — то не учень, якого спокусили чарочкою, кається в своїх тяжких гріхах. Це басом розучує свою роль член гуртка клубної самодіяльності. Бо за другою стіною — клуб. Не шкільний клуб, а — сільський.

А в цілому, якщо вірити вивісці, то це — школа. Початкова школа хутора Чирського, Переяслав-Хмельницького району, Київської області.

Це тут місцеві органи влади так до науки тягнуться, що втягли в приміщення школи медпункт та сільський клуб.

А тепер сидять та голову собі сушать: кого тим школярам це підселити? Щоб ще щільніше наблизити науку до життя. Може, відкрити в школі пивний ларьок?

З часом, треба гадати, тут і до цього додумаються.

М. ПІДВАЛЬНИЙ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

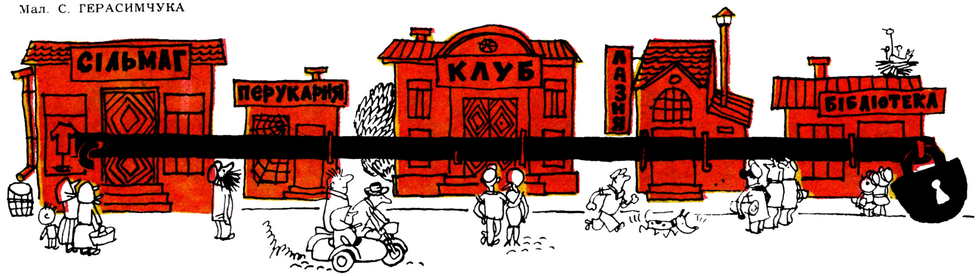

Раціоналізатори.

Лаврін ГРОХА

НІДРОПОНІЧКА

Театр Перця

(ТРАГІКОМІЧНА СЦЕНКА)

НЕВЕЛИКА кімната в квартирі людини середнього достатку Булави. Стіл, стільці, канапа, шафа.

Булава сидить на канапі, читає книжку і раз за разом вигукує: «Дивовижно!», «Грандіозно!», «Фантастично!»

Капшук стукає у двері, а за цим заходить до кімнати.

Капшук. Ну, скажіть: як у раю живе людина! Прийшла з роботи і до книжечки! Читає, свій високий рівень аж під хмари вже підносить. А я, бідний, мушу і вдома до звіту сідати, згорів би він синім вогнем!

Булава. Про хімію читаю, Кириле Мироновичу!

Капшук. Ну, що воно за мода така пішла, Якове Степановичу!

Булава. Яка мода? На зачіски?

Капшук. Ні, на хімію. Куди не поткнись, де не повернись, тільки й чуєш: хімія, перлон, нейлон...

Булава (перебиваючи). Синтетика, суперфосфат, гербіциди... А чим же це погано?

Капшук. Ет, кажу вам, чергова кампанія. Поговорять, погомонять, як то в нас буває, та й по всьому.

Булава. Неправда! На наших очах нова епоха підійшла.

Капшук. Теж мені епоха! Колись люди без хімії...

Булава (іронічно). Хіба тепер глина? От колись була глина!

Капшук. А ви не кепкуйте, товаришу Булава! Колись мій дід Кіндрат хімії не знав і жив собі на світі, і хліб їв. Ще й як жив, як їв! На апетит він не скаржився.

Булава. А скажіть мені, Кириле Мироновичу, якої б заспівав без хімії ваш дід Кіндрат, живи він у наш час?

Капшук. Старої співав би. Не турбуйтеся, — у нього хліб без хімії родив, бо він гній на поле возив! І моя баба Одарка перлонів-нейлонів не носила, а така красуня молодою була, що теперішні модниці нехай умиються! А вони ж вашою хімією тілеса свої обгортають і волосся нею фарбують. Подивишся на таку,— на чорта схожа! Тьху!..

Булава. Ви завжди переді мною покійним дідом козиряли, а це вже й бабу Одарку на допомогу взяли. Якщо так, то козирну вам і я!

Капшук. Це ж у якому смислі, товаришу Булава?!

Булава. У житейському, товаришу Капшук!

Капшук. Ех, житейське море.. (Виймає авторучку). Дайте краще чорнила ручку заряджу. Хочеться премію одержати, а звіту ніяк не доб'ємо.

Булава. Ага, вас премія вабить?! Не дам я вам чорнила. Офіційно кажу! Чорнила йому дай! Фіолетового! Чорнило,— то хімія! Зрозуміло? Й ваша авторучка теж хімія, бо вона з пластмаси зроблена. Візьміть гусяче перо, як ваші прадіди брали, та й пишіть! А чорнила,— з ягід бузини влітку начавите. Ясно?

Капшук. Один прийде з роботи і телевізор дивиться або книжечки почитує. А другому, може, й до ранку доведеться над звітом нидіти. Звичайно, з такого можна насміхатися... Бузина! Дійсно, на вгороді бузина...

Булава. А в Києві дядько, який у силу хімії не вірить. Мені чорнила не жаль, але ж— принцип!

Капшук. Ну, скажіть, що ви за людина, Якове Степановичу?! Цілий день на роботі, як у котлі кипиш, прийдеш додому, а тут тобі хімічні принципи! Хороший мені сусід попався. Ій-бо, ви мене так розхвилювали, що й голова заболіла. Дайте пірамідону.

Булава. Пірамідон — теж хімія, але врятую вже вас від смерті, бо ні з ким мені буде в шахи грати.

Дає Капшукові таблетку, той ковтає її.

Капшук. О, добре, що нагадали! Зараз у Москві гострі шахові баталії проходять. Ось принесу шахи і газету та й проаналізуємо, як воно там у них складається. Подивимось, хто кого і як саме б'е.

Булава. А звіт?

Капшук. Нехай він горить без мене! Не буду ж я в домовину себе заганяти. Пізніше за папери сяду. Одну хвилинку! (Виходить).

Булава починає порпатись, примовляючи: «У тебе дід Кіндрат, у тебе баба Одарка, а в мене своя карта»... Він дістає із шафи карафку, чарки, тарілки, хліб, ставить усе на стіл і накриває газетою.

Повертається Капшук, кладе на канапу шахову дошку і починає розставляти фігури.

Булава. Те-те-те!.. Надаремно стараєтесь, Кирило Мироновичу!

Капшук. Що таке, Якове Степановичу?! Передумали?

Булава. Що ви мені підсовуєте? Дерев'яні фігури? В руки не візьму! Принципово! Давайте пластмасові!

Капшук. Де ж я їх отак зразу роздобуду?

Булава. Треба було раніше подумати. Давайте пластмасові, бо тепер така мода!

Капшук. Пробачте мені, шановний, але ви, як би його пристойніше сказати... диктатор!

Булава. А ви, добродію, як по правді казати, темна неписьменна людина. Справжній анахронізм!

Капшук. Ну, скажіть на милість! Я, Кирило Капшук, п'ятдесятип'яти літ від роду — неписьменна людина! Я — анахронізм! Ій-бо, з вашою головою щось не тее... (Дає таблетку). Випийте пірамідону.

Булава. Ви хімічно неписьменна людина. От ви казали: перлон-нейлон. Що ж означають ці слова?

Капшук. Теж мені екзамен! Перлон-нейлон — це блузки, кофточки і всякі такі жіночі причандали.

Булава. Пояснив чоловік... Слово «капрон» ви, звичайно, чули? А от шведи назвали його інакше — «грилон». Наші друзі чехословаки дали нове ім'я—«силон», а поляки додали до цього слова ще одну літеру, і він зветься у них—«стилон». Німці кажуть—«перлон», а в Голландії це вже буде — «енкалон». А ви, як той папуга, тільки й знаєте: «перлон-нейлон»!

Капшук. Ого! Тепер я бачу, Якове Степановичу, що ви добре підкувалися.

Булава. Підкувався, Кириле Мироновичу! Щоб не ковзатись на льоду сучасності, як дехто з присутніх...

Капшук. Ой, сусіде дорогий! Змилуйтеся! Моя голова звітом запаморочена, а ваші капрони-силони останню клепку з неї виб'ють. Давайте краще проженемо партійку. Щоб заспокоїти нервову систему. О, нерви! — вигукнув Шекспір і вмер...

Булава. Е, Кириле Мироновичу! Кажуть: добре пісню співати пообідавши. Ось давайте краще сядемо до столу, закусимо, а тоді вже й до шахової королеви залицятися почнемо.

Капшук. Спасибі вам. Я теж, признатися, не від того, щоб ухопити, як та коза, хоч кленовий листочок.

Булава. Так, так... Бігла через гребельку, вхопила водиці крапельку, бігла через місточок, вхопила кленовий листочок... (Знімає зі столу газету). Прошу!

Капшук. Боже мій!.. Ну, скажіть: свіжі огірки! Оце так сюрприз! (Бере огірка, нюхає). А запашний!.. Огірок — взимку! Мрія! Признаюся вам, що ніхто так не любить свіжих огірків, як я! Бувало, в дитинстві так і пильную, коли вони з'являться. Не встигли пуп'янки зав'язатись, а я вже в гудині нишпорю. А баба Одарка зловить мене, зніме штанці та кропивою, кропивою по тому самому місці... Ех, золоте дитинство!.. Ох, рідна бабо моя!.. (Витирає сльозу).

Булава (наливає чарки, наспівуючи: «Ростіть, ростіть, огірочки, чотири листочки...»). Будьмо, Кириле Мироновичу! (П'є).

Капшук. Будьмо та один одного не гудьмо! (П'є).

Булава. Тепер я закусю огірочками, а ви — чим самі бажаєте.

Капшук. І я огірочками. З оселедчиком!

Булава. Огірочки не по ваших зубах, шановний Кириле Мироновичу!

Капшук. А це ж чому, дорогий Якове Степановичу!

Булава. Тому, що вони — гідропонні.

Капшук. Щось я не чув такого сорту..

Булава. Не про сорт мова. Наявні. огірки вирощені з допомогою гідропоніки.

Капшук. Знову хімія?

Булава. Вона! Тепер ми вирощуємо ранні огірки й помідори з допомогою гідропоніки. Уявіть, який поступ у сільському господарстві. Не треба завозити в теплиці землю і гній. Овочі ростуть на камінцях.

Капшук. Е, жартуєте, сусіде! Правда, бачив я на Кавказі, як сосни на скелях ростуть. Але ж огірок — не сосна!

Булава. І огірки ростуть на камені, бо їх живлять хімічним розчином. Урожай високий і визрівають вони набагато раніше. А ви базікаєте — мода!

Капшук. Ну, скажіть: навіщо мені отією хімією голову забивати? Я рядовий опозивач, що дають, те й беру. Так можна, Якове Степановичу, одненького?..

Булава. Ні! Раз ви з хімією не в ладах, — голого оселедця жуйте!

Капшук. Отакий ви друг-товариш?! Роз'ятрили мене, аж млосно стало, а тепер — дулю з маком?! Ви справжній палій квартирної війни! (Бере шахову дошку, потім люто кидає її на канапу і йде до дверей).

Булава. Заждіть!.. Візьміть уже невеличкого, поласуйте.

Капшук (бере огірка, відкусює). Смачний!.. Без землі, на камінцях виріс?.. Та не може такого бути!

Булава. Що?! Знаєте, шановний, хрестіть п'яти та лягайте спати! Покладіть гідропонного на місце!

Капшук (з жалем дивиться на огірка). З рота вириваєте?! А в мене в животі неначе коти лазять... Я ж казав, — диктатор!..

Булава. Хома невіруючий. У пельку пхає і сумнівається! Він хвалиться, що на Кавказі сосни бачив, а що в нього під боком робиться, — не помічає! Ці огірки вирощено в нашому приміському радгоспі «Рясний».

Капшук. У радгоспі «Рясний»? Там мій знайомий працює. Діждуся неділі — і до нього. Нехай, вража личина, покаже, нехай розкаже.

Булава. А моє слово для вас — ніщо?

Капшук. Е, знаєте, як наш брат: доки не помацає, доти не повірить.

Булава. Бери вже, Хома невіруючий, мацай, жуй, смакуй!

Капшук. Спасибі! (Запихаючись огірком). А добре ви козирнули, Якове Степановичу! Відшмагали мене кропивою не гірше від покійної баби Одарки. Без землі, на камінцях, а який аромат! Чудеса!..

Булава і Капшук беруть чарки і співають:

Ростіть, огірочки,
Хімічні листочки!..
Не бачила гідропона
Чотири деньочки!

Булава. За хімію!

Капшук. За всенародну!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ізмаїльський міськпромкомбінат перейшов був на випуск оригінальної продукції: оцинкованих відер з вмонтованими в них замість дна решетами. Ці відра демонструвалися на «Виставці ширнетреба» у № 4 журналу під назвою «Удосконалений атракціон».

Прокурор Ізмаїльської міжрайпрокуратури т. Бурлака написав нам, що винахідників відер-решет «відзначено» адміністративними стягненнями та грошовими нарахуваннями. А технолога цеху Каракаш за бездіяльність знято з роботи.

НЕ ПРИСТАВАЙ!

Сказати, що головний інженер т. Пічугін — поганий головний інженер, у нас нема ніяких підстав.

До речі, у нас нема ніяких підстав вважати поганою й електробритву «Харків», яку виробляють під прямим і безпосереднім керівництвом т. Пічугіна.

Ні, «Харків» — хороша бритва. Та, як багато хто запевняє, вона могла б бути ще кращою, якби чистіше вибривала. Але цього, на жаль, від бритви Харків» добитися ніяк не можна. А от від бритви «Супутник» (і це вже добре доведено) добитися можна і дуже легко. Однак, «Супутник» прилад не електричний, його треба заводити вручну. Морока...

Хтось подумав і додумався: до електробритви «Харків» прикладнав головку від заводної бритви «Супутник» — і вийшов чудесний гібрид!

Вийшло те, чого можна вимагати від ідеальної бритви: вона голить і швидко, і чисто. У цьому переконалися всі, кому пощастило придбати таку приставку.

А придбати її можна порівняно легко: треба кілька вихідних днів поштовхатися на «товкучці» і, гляди, хтось з-під поли тобі її продасть.

— Чого на «товкучці», а не в магазині? — може дехто спитати.

А того, що в магазинах продають речі промислового виробництва, а приставку до бритви «Харків» виготовляють лише підпільні кустарі.

Заводу, що випускає електробритву «Харків», така приставка, видно, не по зубах. Завод, бачите, ще тільки освоює це диво техніки. 18 січня 1962 року головний інженер заводу т. Пічугін писав нам, що «колектив інженерно-технічних працівників зараз займається розробкою нових зразків бритви».

За ці два роки в небо було запущено не один космічний супутник, а от «запустити у виробництво» копійчану приставку від бритви «Супутник» заводові, де технічну політику здійснює головний інженер т. Пічугін, ніяк не вдається. 24 березня 1964 року т. Пічугін знову одписав нам, що «розробляються й освоюються нові зразки бритв, серед яких, зокрема, є і модель нової електробритви, в якій застосовується комбінація ножів бритви «Харків» і «Супутник».

Розробляються... Освоюються... Ну, звичайно, це ж тільки космос так легко піддається освоєнню. А тут, як не є, — приставка!

Словом, потрібна тобі приставка до бритви «Харків» — біжи на «товкучку» до підпільного кустаря.

А до заводу — не приставай!

Б. ГРИВОЛ.

Мал. БЕ-ША

— Я вже два тижні браку не даю.
— Майстерність підвищив?
— Ні, у відпустку пішов.

Нотатки про їхні порядки

ВАЖКИЙ, АЛЕ... НЕ СТІЙКИЙ

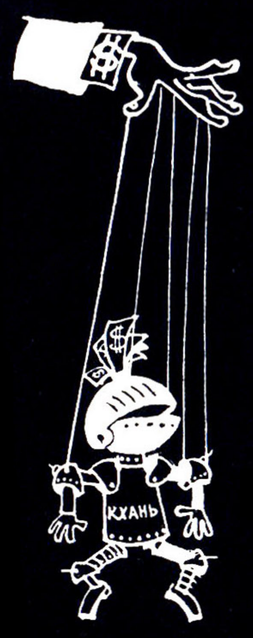

Про теперішнього маріонеткового главу уряду Південного В'єтнаму генерала Кханя кажуть, що він важить значно більше, ніж його попередник Нго Дінь Дьєм. І це правда. Він важить більше. Але нічого спільного це з політичною вагою не має. Просто генерал Кхань, згадуючи сумну долю свого попередника, замовив для себе особливий гардероб. Сюди входять: броньований куленепробивний жилет, штани, металевий шолом із забралом, як у середньовічного рицаря, куленепробивні нарукавники та ще кілька подібних дрібних речей генеральського туалету.

Тепер Кхань від п'ят до голови схований у броню...

Бравий генерал не розлучається із тим своїм одягом.

Як бачимо, Кхань справді важить більше. Однак, це не значить, що він міцно на місці сидить. Скоріше — навпаки.

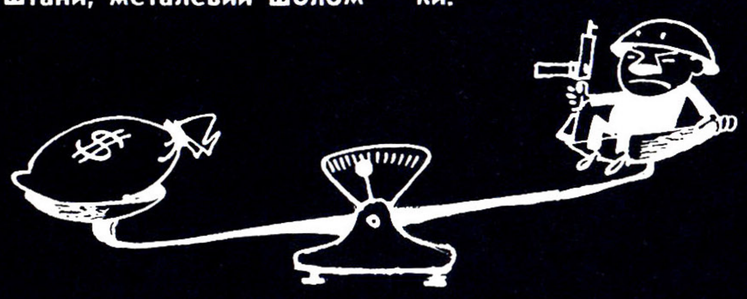

МУЗИКАЛЬНА ІСТОРІЯ

Музика, звичайно, річ хороша. Але саме через музику вийшла цікава історія, що ледве не спричинилася до скандалу у благородному сімействі НАТО. Та ще й між двома, можна сказати, першорядними членами того сімейства.

А було так. Боннського військового міністра фон Хасселя запросили відвідати одну англійську військову частину, що входить до збройних сил НАТО в Європі.

Гостя приймали з усіма почестями. А щоб боннський міністр почував себе на англійській землі як удома, комусь прийшло в голову зустріти його популярною німецькою музикою. Оркестр розучив одну німецьку мелодію. Прослухало начальство — сподобалась! Така собі весела мелодія, та й знавці казали, що дуже популярна серед німців.

Аж ось прибув високий боннський гість у супроводі кількох генералів та інших офіцерів бундесверу, і англійські музиканти ушкварили ту веселу мелодію.

А гості, замість того, щоб повеселішати, навпаки, набурмосилися, почали перезиратися. Англійське начальство помітило це, але звідки вітер віє, не могло второпати. І лише пізніше, коли гості вже поїхали, все з'ясувалося.

Виявилося, що то була мелодія досить-таки популярної у Німеччині пісеньки «Є у Мюнхені маленька пивничка...» Колись її співали просто так собі. Але в наш час вона набула особливого змісту. «Є у Мюнхені маленька пивничка...» — та це ж натяк на Гітлера і його партію, що починали саме у мюнхенських пивничках!

Он чому закрутило в носі фон Хасселю та його почту.

Знає кіт, чиє сало з'їв.

ПОРАДА НА ПОРАДУ

Уїнстон Філд, голова уряду Південної Родезії, запевняв недавно: «Для здоров'я африканців їм краще не жити в наших містах, а перебувати в резерватах».

Таке піклування про здоров'я африканців викликало з їх боку відповідну люб'язність. Один з керівників руху незалежності порадив: «Для європейців типу пана Уїнстона Філда було б корисніше жити ані в наших містах, ані в резерватах, а якнайшвидше залишити нашу країну взагалі».

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— У Бразілії в мене...

...діло в шляпі!

ДЕМОКРАТИЧНИЙ ТВІСТ

Американська кінозірка Мітці Гейнор одержала новий ангажемент. Тепер вона буде роз'їжджати на ослі (символ демократичної партії) і ніжно умовляти виборців (вона робить це майстерно), щоб вони голосували за її улюблену демократичну партію. При цьому Мітці буде виконувати твіст.

Весела подія—вибори у Сполучених Штатах!

ЗНАЙШЛИ ВИХІД

В Англії це було. Напередодні візиту групи офіцерів західнонімецького бундесверу на військовий аеродром Колітшом.

Щоб не викликати в гостей різних спогадів неприємних, британське міністерство оборони наказало замкнути в ангар кілька літаків «Спітфайєр» та «Харрікейн», які брали участь у повітряних боях проти гітлерівців. Так і зробили.

А то, посудіть самі, прибудуть з візитом «дружби» офіцери-бундесверівці, серед котрих чимало колишніх герінгівських асів. Тільки-но той ас рота розтулить, щоб «гут Англія» чи щось на цей манір сказати, аж глип — перед очима ворожі літаки стоять!

Що тоді робити колишньому асу! Ще зіб'ється і замість «гут Англія» «хайль Гітлер!» вигукне. А то ще гірше. Побачить ас ті літаки і лусне з досади, що не добив своїм «Мессером» «Спітфайєра» чи «Харрікейна».

А ти, британське міністерство, відповідай перед бундесвером!

Подумати — і то страшно! Добре, що вчасно схопилися.

Мал. Л. КАПЛАНА

Коли ліва знає, що робить права.

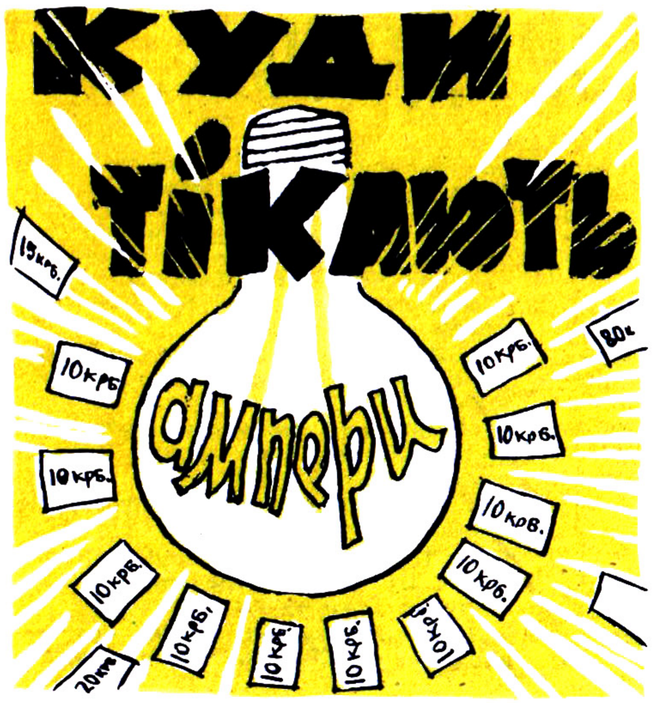

Вони були такі яскраві, що кортіло почепити на них абажури.

Двісті ламп палало в апаратному цеху трансформаторного заводу. Три самотніх робітники, яких ми застали в цеху, мружились од тієї яскравості.

— Що, не сліпить? — поцікавилися ми.

— Сліпить, — призналися робітники. — Нам би темні окуляри — хай ще двісті ламп вмикають!..

У технологічній лабораторії 10 ламп по 300 ват світили одному робітникові. Він мовчки сидів біля машини і натхненно жував бутерброд. Була обідня перерва. Гуло устаткування цеху магнітоприводів, робили холості оберти верстати: робітники в цей час працювали ложками в їдальні.

Звичайно, вони могли вимкнути устаткування, погасити світло. Але навіщо?..

На автозаводі «Комунар» на дільниці важкого та середнього штампування під час обідньої перерви теж гули преси. У порожньому цеху палала справжня ілюмінація. Начальник цеху т. Краковський пив у буфеті кефір.

— Ви знаєте, — звернулися ми до нього,— у вашому цеху течуть карбованці.

— Що ви?! — блиснув очима начальник.

Дізнавшись що мова йде про буденні кіловат-години, він філософськи промовив:

— Що таке кіловати? Аморфне поняття!..

Дивна логіка: якби на підлозі лежав карбованець, обов'язково нахилився б і підняв. А от цеглина, що теж коштує гроші, валятиметься, аж поки не потрапить на смітник. Повз неї проходитимуть, як проходить у післяробочі години начальник складального цеху автозаводу «Комунар» т. Матюхін повз ввімкнуті калорифери, терморадіаційні камери і вентилятори. Їх вчасно не вимикають, і тече, тече електрика у прірву безгосподарності. 250 тисяч кіловат-годин за рік згоріло марно! А це додаткові 18 мільйонів кілограмів сталі, 16 мільйонів кілограмів залізної руди!...

На дизелебудівному заводі у вихідний день відбувались загадкові речі. Жодного робітника, а гальванічна дільниця сяяла всіма потужними електролампами. У душових працювала вентиляція. На закличне «ау» відгукнувся єдиний робітник з металомодильної дільниці. Він сидів під сліпучим сяйвом п'яти 300-ватних ламп.

— Можна було б і при одній працювати, — внесли ми рацпропозицію.

— Можна, — погодився він.

Ця щаслива думка чомусь раніш його не осяяла...

* * *

Багато дорогоцінної електроенергії марно пропадає і на феросплавному заводі. Лише за перший квартал цього року він перевитратив 1436 тисяч кіловат. Збільшити б розмір пічних ванн, — і зникнуть перевитрати. Так ні. Ніхто про це не думає. Хай їдять, жеруть електроенергію ті ванни — від цього марнотратам ні холодно, ні жарко.

Або електродний завод. 759 тисяч кіловат-годин пустили тут на вітер.

Є в Запоріжжі підприємство, де відбувається справжнє полювання на нераціональні кіловати.

Це «Запоріжсталь». Завод навіть посідає перше місце в змаганні за економію електроенергії. Але є тут один насос у турбокомпресорній, який через малу потужність витрачає мільйон зайвих кіловат-годин! Місцевий раціоналізатор запропонував замінити його іншим. Але у відділі головного енергетика не поспішають розглядати цю пропозицію. Морока! Старший інженер т. Перельман, накидавши попередні розрахунки, розчаровано каже:

— Не мільйон, а лише 600 тисяч економії!

— Але 600 тисяч кіловат — це мільйон двісті тисяч пар взуття!

Навіть наочна агітація не переконує. На «Запоріжсталі» звикли оперувати такими масштабами, що ця цифра здається дрібницею.

* * *

Комунальна одиниця за кожний перевитрачений кіловат платить з власного гаманця. А, гадаєте, заводські марнотрати не сплачують штрафи за перевитрати електроенергії? Сплачують, і ще які! Тисячі карбованців переказують Енергозбуту щомісяця: продтоварний завод № 1, завод залізобетонних конструкцій № 3, хлібокомбінат № 2, будівельно-монтажне управління Укрторгбуду, завод емальованого посуду. Але не з власної кишені. Марнотратники розкидаються державною електроенергією і розплачуються за це державними ж таки грошима.

А в результаті — на 62 підприємствах енергосистеми перевитрати електроенергії сягають 29 мільйонів кіловат-годин! Не треба бути економістом, щоб зрозуміти, що значить така цифра.

Для наочності повідомляємо: 1 (одна!) кіловат-година іде на виробництво двохсот кілограмів мила. Кількість достатня, щоб добре намилити шию запорізьким марнотратникам.

Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Запоріжжя.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Ось тут пройшов ведмідь...

...тут вовк...

...а це дикі свині слід залишили...

...а це...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Житомирським браконьєрам присвятили ми фейлетон «Щоб надалі не кортіло» у № 7 журналу. А тепер спішимо повідомити, що присвятили тим браконьєрам виконкоми райрад та народні суди.

Директора радгоспу «Комсомолець» (Ємільчинський район) Сиврука та працівників радгоспу Загривного й Лісового оштрафовано кожного по 50 крб.

З учителя Голуб'ятинської школи (Попільнянський район) Осавлюка С. К. народний суд стягнув 300 крб.

А гр. Вербейчука М. М. (Овруцький район) оштрафовано на 10 крб. Та народний суд стягнув з нього 100 крб. на покриття шкоди, заподіяної ним мисливському господарству.

Щоб надалі не кортіло.

Любий Перче!

Чи знаєш ти, що таке кругле ніщо? Ні, братику, не знаєш ти, що таке кругле ніщо!

От коли б ти мав діло з товаришем Матвєєвим — начальником БМУ-9 Миколаївської обласної контори «Укрводбуду», — тоді знав би.

Ми з т. Матвєєвим мали діло: уклали з ним договір на буріння артезіанського колодязя. Колодязь вийшов кругленький і глибоченький. А от води, уяви собі, ми і краплини не маємо. А бурильникам що? Вони знялися і поїхали собі, а на згадку про себе залишили круглу дірку, що коштує нам 2675 карбованців.

Як ти, Перче, гадаєш, чи не занадто це дорого за кругле ніщо?

С. П'ЯТАКОВ,
бухгалтер колгоспу.
Колгосп ім. Щорса,
Новобузького району,
Миколаївської області.

Скажемо тобі по секрету, що заступник начальника шахти 1—2 «Гірська» т. Кривозубов готується зробити відкриття. Велике відкриття. Ось уже рік, як він збирається відкрити у нашому клубі кінобудку для демонстрування фільмів.

Як це часто буває, на шляху до такого грандіозного відкриття з'являються різні перешкоди. Основна перешкода в тому, що кінобудка не відремонтована. Збирався т. Кривозубов відремонтувати її ще восени, так дощ на заваді став. Узимку морози перешкодили ремонтові, а навесні — відлиги. Оце влітку Кривозубов уже було зібрався, та настала спека... Доведеться йому, мабуть, знову все перенести на осінь. А що, коли восени знову вдарять дощі?!

Бісова погода! Чи не можна, Перче, закликати її до порядку, щоб не заважала Кривозубову здійснити його велике відкриття?

Л. ГЕРАСИМЕНКО,
зав. клубом.
Селище «Щебкар'єр»,
Луганської області.

А вгадай-но, яка з усіх можливих небезпек найстрашніша для автомобіліста?

Найстрашніша — коли твоя машина потрапляє... на ремонт до Павлоградського авторемзаводу. Звідси її витягти важче, ніж з найглибшого болота. Вісім місяців протримали на цьому заводі нашу вантажну машину «ЗІЛ-150», але навіть і тоді, коли нас викликали одержувати машину, виявилося, що вона ще не готова.

Оце так засіла!

У місцях, небезпечних для автотранспорту, як відомо, висять відповідні застережливі знаки. Чи не здається тобі, Перче, що такий знак треба повісити і при в'їзді до Павлоградського авторемонтного заводу?

І. СИМОНЕНКО,
механік колгоспу «Більшовик».
Приазовський район,
Запорізької області.

ВІД ПЕРЦЯ: Має, очевидно, рацію колгоспний механік. Бо такої ж автомобільної аварії зазнав і колгосп ім. Мічуріна, Березівського району, Одеської області: ще рік тому здав він свою машину Павлоградському авторемонтному заводу, а назад вирвати — не може. Засмоктало її в якійсь заводській ремонтній баюрі!

Цікаво, чи знає про цю баюру директор заводу?

Хай би хоч себе беріг. Бо, не доведи доле, як засмокче і його, то керувати ремонтом автомобілів нікому буде...

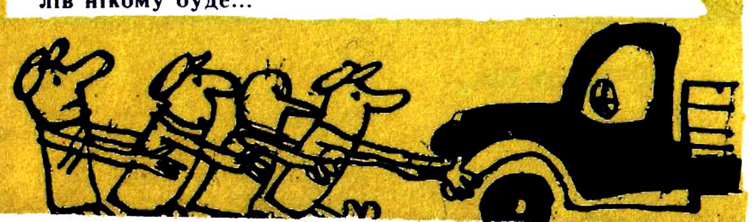

«ТАНЦІ З ВИКРУТАСАМИ»

Таке оголошення вивісив культмасовик т. Діденко в санаторії «Немирів» (Львівщина).

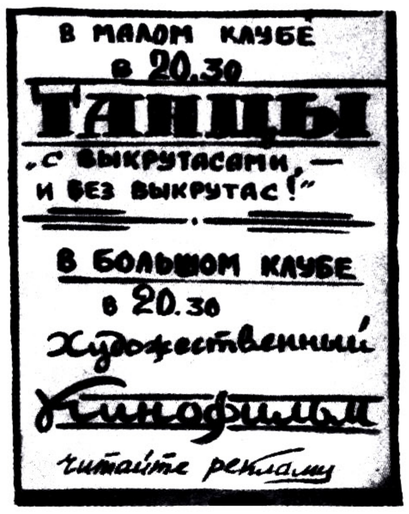

Якщо проводите із масами
У клубі танці з викрутасами,
То хоч об'яви, просим вас,
Ви вже пишіть без «викрутас».

К. ЮР.

ПЕРЧАНСЬКІ ТУРИСТСЬКІ МАРШРУТИ

ПАМ'ЯТКА ТУРИСТУ

Подорожуючи перчанськими туристськими маршрутами, туристові слід пам'ятати, що:

1) При знайомстві із визначними об'єктами нашого маршруту по Харківщині, можна не поспішати заїжджати в с. Мажарку, Сахновщанського району, щоб подивитися на будівництво нової сільської бібліотеки. Це не пізно буде зробити й через рік — тут усе виглядатиме так, як і сьогодні. Може, тільки будівельники розгойдаються якось та одну-дві черепичини на дах покладуть. При темпах, якими це будівництво ведеться, на щось більше вони навряд чи спроможуться.

2) Оглядаючи в с. Чкалове, Джанкойського району, Кримської області, чудові нові будинки, які виросли тут за останні роки, і наткнувшись у центрі села на облуплену, як коза-дереза, будівлю, не подумайте, бува, що це старий, занедбаний і не вартий уваги свинарник. Це — приміщення відділку зв'язку, один із визначних об'єктів нашого маршруту.

3) Якщо, перебуваючи в Запоріжжі, вам забагнеться послухати як рак свище, то замовте собі черевики в пункті термінового пошиву взуття № 1, очолюваному т. Боришпольцем. Чимало його клієнтів переконані, що скоріше рак може свиснути, ніж той «пункт термінового пошиву» у вказані строки замовлення виконати.

4) У тому ж таки Запоріжжі, у перукарні № 18 (це стосується жіноцтва) не поспішайте вручати свою голову в руки майстрові Т. М. Саєнко, бо може статися, що, вирвавшись із тих рук, ви відхилитеся від туристського маршруту і поїдете в лікарню опіки лікувати, як це було з громадянкою Т. С. Омеляненко. До того ж, завідуюча перукарнею Р. В. Кодинець ще й позбавить вас єдиної в такому випадку втіхи — записати свої враження від цих відвідин у книгу скарг.

ПРИМІТКА. Туристи на все це можуть і не зважити. Але декому не радимо на це крізь пальці дивитися, як то вони досі робили. Маємо на оці не туристів, а тих, що там на місцях сидять і за доручене їм діло відповідають.

ПРИ УКЛАДАННІ ЦІЄЇ ПАМ'ЯТКИ ВИКОРИСТАНО: листи тт. В. В. Воробйова, О. І. Єременка та два листи О. С. Трояна.

Д. МИТЮК.

НАВІВ ПОРЯДОЧОК...

Ви, звичайно, не проти того, щоб наводити порядок у колгоспних землеволодіннях. Ми теж не проти, але з одним застереженням: щоб за цю справу не брався Володимир Васильович Щербина.

Якщо хочете побачити, що з того родиться, коли за таку справу береться Володимир Васильович Щербина, то вирушайте на Львівщину, до містечка Буськ, далі беріть трохи ліворуч — на Топорів. Як тільки доїдете до селища Заводське, отут усе й побачите.

Коли не маєте часу на таку подорож, то подивіться на оце фото. То робітник Львівської птахофабрики тягне на собі велосипед, який за первісним задумом був створений для зовсім інших цілей. А змушений він отак помінятись ролями з велосипедом тому, що Володимир Васильович Щербина взявся наводити порядок у колгоспному землеволодінні.

Було це ось як.

На тому самому місці, де люди виходять з автобуса, проходить дорога, яка за сумісництвом слугує межею між землями колгоспу імені XXII з'їзду КПРС та Львівської птахофабрики. Років п'ять тому робітники фабрики почали будувати собі хати. Ділянки їм виділили біля самої дороги. Побудували красиві будиночки, огородили їх штахетами, посадили вздовж дороги фруктові дерева.

Не сподобалось це Володимиру Васильовичу Щербині, голові колгоспу. Прийшов він до директора птахофабрики Василя Федоровича Диченка, і відбулись між добрими сусідами переговори на високому рівні.

— Глянув ото я в карти-схеми,— сказав Щербина, — і побачив, Василю Федоровичу, що ваші забудовники на цілих три метри залізли в мої володіння. І дорога тая, виходить, — зовсім не межа, а наша-таки кревна земелька. А ви ж порахуйте: дорога довжиною з кілометр буде і завширшки — три метри. Значить, цілих тридцять соток колгоспної землі рік у рік гуляє.

— Якщо так, то воно, конешно, не гаразд... — дипломатично кинув репліку Василь Федорович. — Але що вже тепер зробиш? — розвів він руками.

— Є вихід! — рубонув Щербина. — Забирайте собі тих тридцять соток і ще всю ту площу, що коло дороги, — там гектарів сто буде. А ви мені стільки ж гектарів віддайте в іншому місці...

Василь Федорович почухав потилицю і забракував цей план.

— Не буде діла! Там же в мене чорнозем, а ви мені пісочок пропонуєте...

А Володимир Васильович дуже не любить, коли його плани бракують.

— Значить, не міняєтесь?! — запитав він, не приховуючи загрозливих ноток у голосі.

— Не погоджуюсь! — підтвердив необачний сусід.

— Тоді я дам команду! — попередив Щербина. І ще додав загадково: — Техніку використаю!

Якби-то наперед знати, що буває, коли Щербина «дає команду...»

А він таки і команду дав, і техніку використав. Перед самими травневими святами прибув на відоме вже вам місце канавокопач і перетворив правий бік дороги на рів. І так старанно це було зроблено, що всі сто п'ятдесят молодих фруктових дерев загинули мученицькою смертю в тому рові.

А решту дороги Володимир Васильович звеліди розорати, щоб і згадки про неї не залишилось. Виконавці й тут постарались: переорали не тільки дорогу, а й цілу смугу своєї ж озимини.

Нехай і своє добро пропало, зате тепер вже не тільки сам Диченко, а й його діти, онуки й правнуки будуть знати, як бракувати плани Щербини.

А робітники фабрики бідкаються: як тепер дрова завозити? Як «швидкій допомозі» проїхати, коли хтось захворіє (адже ровом одгороджено близько двохсот чоловік)? Як пожежній машині сюди добратись, коли — не на ніч будь сказано — яка хата загориться?

— Техніку треба використовувати! — радить Володимир Васильович. — Вертольотами літайте!

Люди обурюються і плечима знизують: іншим лиха наробив, і собі — користі ніякої.

А все пояснюється просто. Справа в тому, що гонор, нерозумна амбіція — речі дуже дешеві, тому й доступні. От і дозволив собі Володимир Васильович таку розкіш.

Є. КРУКОВЕЦЬ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У «Перці» № 4 було надруковано фейлетон «А що б вам Кавун сказав?» про безгосподарне збереження мінеральних добрив у Сумській області.

Начальник управління хімізації Міністерства виробництва та заготівель сільгосппродуктів УРСР т. Полишвайко повідомив, що після виступу Перця було негайно вжито заходів до наведення порядку у зберіганні та вивезенні мінеральних добрив.

Прокуратура Сумської області, з свого боку, теж провела перевірку на місці і встановила, що після виступу Перця колгоспи, радгоспи і виробничі управління вжили заходів до негайного вивезення мінеральних добрив із станцій та впорядкування розвантажувальних майданчиків і сховищ для добрив.

★ У «Перці» № 7 у «Виставці ширнетреба» під назвою «Яке вже там дзеркало...» було опубліковано відгук про недоброякісні електропідлогонатирачі, що їх випускає полтавський завод «Електромотор».

Головний інженер Головного управління електротехнічної та приладобудівної промисловості Укрраднаргоспу т. Шейко повідомив, що за випуск підлогонатирачів низької якості на директора, головного інженера та начальника ВТК заводу «Електромотор» накладено стягнення.

За вказівкою Укрраднаргоспу Харківський раднаргосп вжив заходів для докорінного поліпшення якості та зовнішнього вигляду електропідлогонатирачів.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів та газет: «АККАКБА» (Туреччина), «ДИКОБРАЗ» (Прага), «ЙОЖ» (Бєлград), «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» (Берлін), «ПЕНЧ» (Лондон), «ПОЛІТИКА» (Бєлград) та «ФРАНС ДІМАНШ» (Париж).

— Віллі, Луїзо, розбійники, де ви? Обід на столі!..

— Мамо, ми ведемо з рахунком 3:0!..

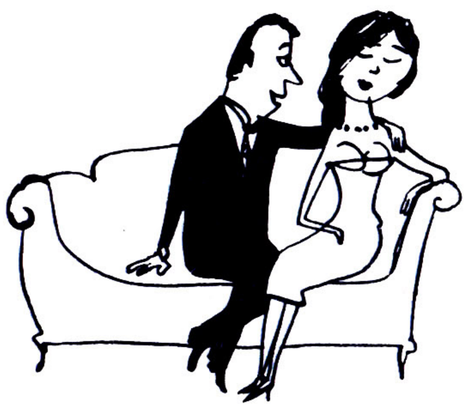

— А ви не боїтесь, що мій чоловік чемпіон з боксу?
— Нічого, я чемпіон з бігу.

— Моя вам порада — ні в якому разі не замовляйте грибів...

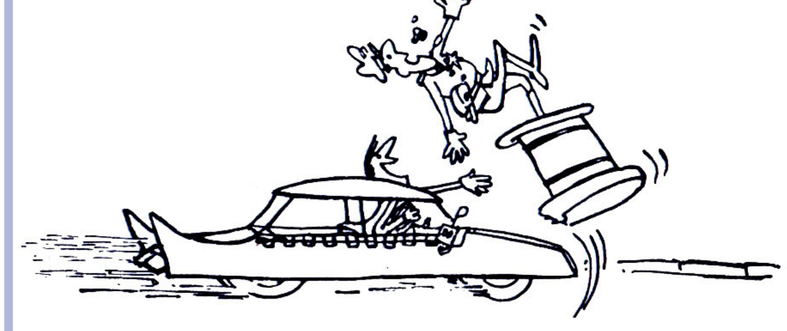

— А якого ти дідька стовбичиш посеред вулиці?

— Що, наші виграли?..

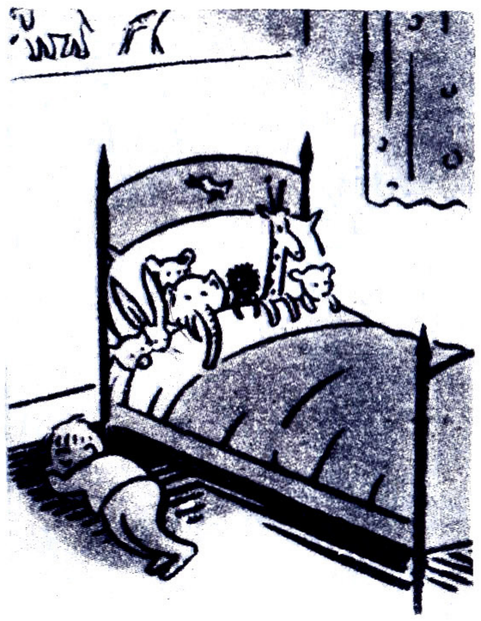

Самовідданість.

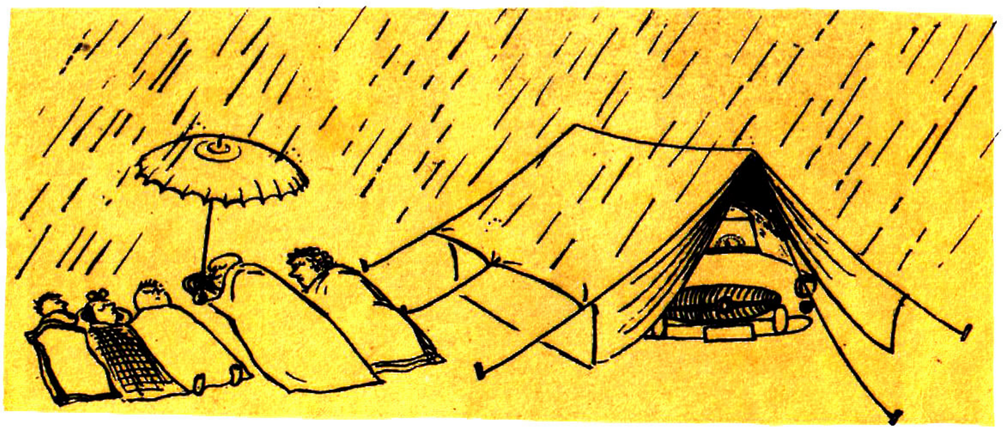

Без слів.

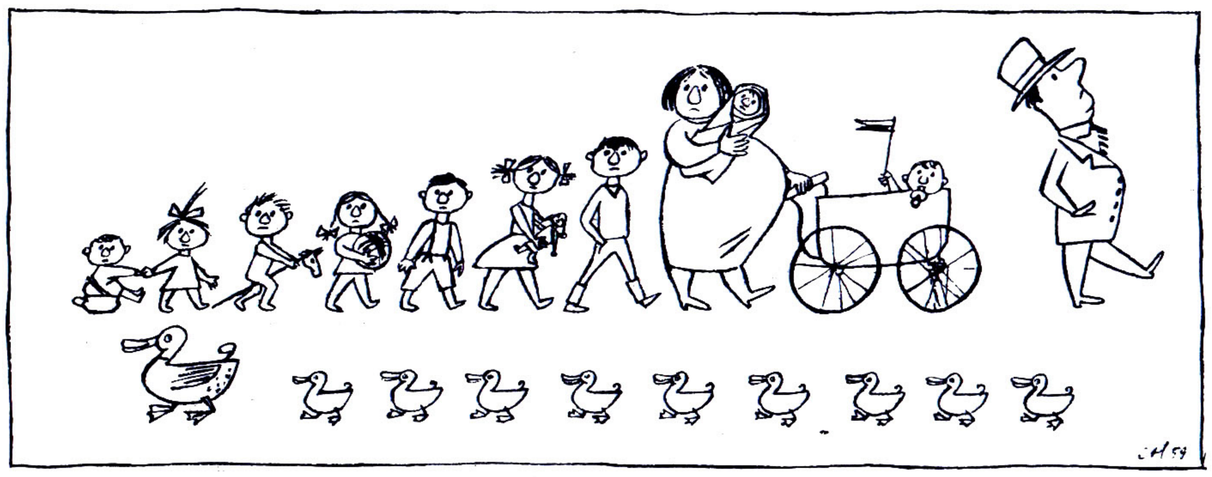

Без слів.

— Впустити вас не можемо, у вас немає білих фартухів.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК. РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (529) (на украинском языке). Підписано до друку 4. VII. 1964 р. Папір 70×108⅛=0.75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 06092. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 03173. Тираж 450.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Мал. К. ЗАРУБИ

Індекс 74393

ДБАЙЛИВА БОННА З ВАШІНГТОНА